

udkastet vedfæiede Motiver, at man forudsætter forskillige Love, navnlig ogsaa i denne Retning, men det hører ikke hjemme i selve Straffeloven, thi Spørgsmaal om Straffearbejds Indflydelse paa Straffefangens borgerlige Stilling hører hjemme i en Lov om Straffeanstalterne, men ikke i en Lov om Forbrydelser. Det ærede Medlem, der isørigt stillede sig til Lovudkastet paa en velvillig Maade, som jeg i høi Grad paastjønner, fremsatte, foruden adskillige andre Bemærkninger til enkelte Paragrapher, hvorved jeg ikke skal opholde mig, ogsaa en Bemærkning til det næstsidste Capitel, der handler om Erstatningsansvar. Han vendte i saa Henseende tilbage til en hos ham gammel og kjær Tanke, nemlig at Communerne skulde straffes for, hvad enkelte Individuer, henhørende til den samme eller en anden Commune, maatte være saa uartige at foretage sig paa Communens Grund. Denne Tanke har foreligget formuleret i et Lovudkast fra det ærede Medlems Side, som isørigt ikke fik nogen god Behandling i dette Thing, og det forekommer mig, at dette Lovudkast heller ikke var heldigt; men hvad jeg er sultkommen paa det Nene med mig selv om, er i alt Fald dette, at det vilde være meget urigtigt at kaste et saa ombisputabelt Emne, som dette har viist sig at være, ind i Forhandlingen om en Lov af denne Bestaaffenhed, som man maa ønske, og som det ærede Medlem ogsaa ønsker at faae ud jo før jo hellere. Jeg troer overhovedet, hvad ogsaa andetsteds er udtalt, at det, naar der er Spørgsmaal om et Arbejde af den Bestaaffenhed og det Omfang som nærværende, vil være rigtigt, at man væsentlig indskrænker sig til en Codification, det vil sige en Samling, en Ordning, en nærmere Bestemmelse af det, hvorom der allerede er vundet en almindelig Erkjendelse, og hvorom det kan ventes, at man let vil blive enig, men at man bør udstøde som Gjenstand for senere Arbejder saadanne Spørgsmaal, hvorom Meningerne endnu ikke have klaret sig, hvorom der endnu er megen Strid, og dette maa vistnok navnlig finde Anvendelse med Hensyn til, hvad det ærede Medlem ansøgte om en Tilføining til Capitlet om Erstatningsansvar. — Af mere almindelig Betydning ere de Betragtninger, som her ere anstillede om Livs-

straffen. Man har opkastet det Spørgsmaal, hvorvidt Livsstraf kunde forsvares og begrundes, eftersom man gik ud fra den ene eller den anden Strafferetsstheori, nemlig Straffens Berettigelse i dens afftrækkende Virkning eller med det Formaal at forbedre. Det forekommer mig, at man ikke her paa dette Sted skal fordybe sig i slige Theorier. Den Betragtning, der har været den ledende for Commissionen, forekommer mig ogsaa i det Væsentlige at maatte være det for Rigsdagen, nemlig den, hvorvidt det er tilraadeligt og forsvareligt nu i dette Dieblit af Hensyn til det borgerlige Samfunds Sikkerhed at affstaa Dødsstraffen. Derom kan Enhver især have forskjellig Mening, men Commissionens Medlemmer, der, som sagt, have været Mænd i forskjellige Livsstillinger, men som dog Alle have haft Velilighed til i det practiske Liv at bestjæftige sig med dette Forhold, have, hvilken theoretisk Opfattelse de end slutte sig til, ikke troet, at der practisk kunde være Tale om at affstaa Dødsstraffen, og denne Anstuelse har fundet Understøttelse ikke blot hos Regjeringen, men ogsaa i det andet Thing. . . . Derfor finder jeg det meget lidet tilraadeligt nu at gjøre en modsat Theori gjældende, der — som det blev udtalt af det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgkreds (Nyholm), — naar Alt kommer til Alt, kun har formaaet at trænge igjennem i nogle mindre Stater, men som ingen af de større Stater har turdet give practisk Anvendelse, og mod hvilken der desuden ogsaa theoretisk betragtet lader sig indvende overmaade Meget, ligesom de Forsvarsgrunde, man har anført for den, let lade sig anvende paa forskjellig Maade. Naar det saaledes er gjort gjældende, navnlig af det ærede Medlem for Maribo Amts 1ste Valgkreds (Suel), at det vilde være en Illusion, naar man meente, at Dødsstraffen kunde have nogen afftrækkende Indflydelse paa Forbryderen, idet han i Gjerningens Dieblit ikke tænkte paa Straffen, saa er dette af den Slags Ting, der lade sig sige, og som jeg ikke engang her skal modsig; men hvad jeg bestemt tør paastaae er, at Erfaringen noksom har viist, at om Forbryderen ikke i Gjerningens Dieblit har tænkt paa Straffen, har dog dennes Bestaaffenhed været et af de Momenter, som have